

РЕШЕНИЕ

№ 1716

гр. София, 10.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 19.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **8754** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Делото е образувано по жалба на Сдружение с нестопанска цел Спортен клуб „С.“,[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. А. Ч., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, кантора 341 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 0417412/04.07.2019 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция по приходите, с която е разпоредено запечатване на търговски обект – зала за йога, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от Сдружение Спортен клуб „С.“,[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 14 /четиринадесет/ дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗДДС и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

В жалбата са наведени доводи, че така издадената заповед е неправилна и незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административно производствените правила. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени същата.

Жалбоподателят – Сдружение с нестопанска цел Спортен клуб „С.“, се представлявана от адвокат Ч., с представено пълномощно по делото. Моли съда да

уважи предявената жалба и да отмени процесната заповед. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът – Началник на Отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, редовно уведомен се представлява от юрисконсулт П., която моли съда да отхвърли депозиранията жалба и да потвърди издадената заповед като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение по представен списък.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

При извършена проверка на 22.06.2019 г., в 09:45 часа в търговски обект по смисъла на §1, т.41 от ДР на ЗДДС – зала за йога, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от Сдружение Спортен клуб „С.“,[ЕИК], служители на Отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“, ЦУ на НАП, констатира, че Сдружение Спортен клуб „С.“ в качеството си на лице по чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ не е изпълнило задължението си да монтира, въведе в експлоатация и използва регистрирано в НАП фискално устройство от датата на започване на дейността. При проверката е установено, че стопанисвания от сдружението с нестопанска цел се провежда тренировка, на която присъствали 6 броя лица, записали се предварително, и 1 брой йога-инструктор. Проверяващият екип е изчакал края на занятието, с цел установяване начина на плащане на предоставената услуга. Установено е, че цената на услугата е 8.00 лева на човек за занимание с продължителност от 1 час. От страна на проверяващите не е извършена контролна покупка, поради спецификата на проверката, както и че заплащането за услугата се извършва с пари в брой на ръка след предоставяне на квитанция, както и чрез карти „М.“. След приключване на тренировката е установено от проверяващите, че 5 лица са заплатили с пари в брой и 1 брой лице с М. карта. От страна на проверяващите е констатирано, че сдружението-жалбоподател, извършва търговска дейност без да е регистрирало, монтирало и въвел в експлоатация фискално устройство с изградена дистанционна връзка с НАП от момента на започване на дейността на обекта. При проверката е съставен опис на парите в касата на обекта, съгласно който наличната сума в касата на обекта е в размер на 40.00 лева. Като доказателство за резултатите от проверката са съставени на основание чл. 110, ал. 4 вр. чл. 50, ал. 1 от ДОПК, Протокол за извършена проверка серия АА № 0417412/22.06.2019 г., ведно със събраните доказателства.

С оглед на така констатираното, органите по приходите приели, че дружеството е извършило нарушение на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ във връзка с чл. 118, ал. 4 от ЗДДС. От представените по делото доказателства не се установява, че във връзка с извършената проверка на Сдружение Спортен клуб „С.“,[ЕИК] да е съставен АУАН, респективно да е издадено НП. От доказателствата и от извършена служебна справка в деловодната система на АССГ се установява, че сдружението е обжалвало допуснатото с издадената заповед предварително

изпълнение на наложената принудителна административна мярка – „запечатване на търговския обект“, като в тази връзка е образувано административно дело № 8271/2019 г. по описа на АССГ по реда на чл. 60 от АПК. С Определение № 5435/19.07.2019 г., постановено по адм. дело № 8271/2019 г., жалбата на сдружението срещу допуснатото предварително изпълнение е отхвърлена като неоснователна. Определението не е обжалвано и е влязло в законна сила /л.30/.

На основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ вр. чл. 187, ал. 1 от ЗДДС, е издадена оспорената в настоящето производство Заповед № 0417412/04.07.2019 г. от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“, ЦУ на НАП, с която на Сдружение Спортен клуб „С.“,[ЕИК] е наложена ПАМ - запечатване на търговски обект – зала за йога, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от Сдружение Спортен клуб „С.“,[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 14 /четиринадесет/ дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗДДС и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

В хода на съдебното производство от страна на ответника се представиха следните писмени доказателства: л.36-50.

При така установената фактическа обстановка и след като прецени доводите и възраженията на страните от една страна и извърши проверка на оспорения акт, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК на всички основания по чл. 146, съдът прие следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и при наличието на правен интерес. Заповедта е връчена на жалбоподателя, чрез упълномощено от него лице на 15.07.2019 г., а жалбата е подадена чрез административния орган до съда на 29.07.2019 г.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Началник на отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“, ЦУ на НАП. За доказване компетентността на органа по делото е представена Заповед № ЗЦУ-ОПР-16 от 17.05.2018 г., издадена от Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която, директорите на дирекции "Контрол" в ТД на НАП и началниците на отдели „Оперативни дейности“, Дирекция „Оперативни дейности“, Главна дирекция „Фискален контрол“, ЦУ на НАП са упълномощени да издават заповеди за налагане на ПАМ по чл. 186 от ЗДДС.

Процесната заповед съдържа правните и фактическите основания за нейното издаване, посочен е срокът за налагане на ПАМ, с оглед на което настоящият съдебен състав, счита, че е спазена установената форма съобразно чл. 146, т. 2 от АПК вр. чл. 59, ал. 2 от АПК.

Разгледана по същество, депозираната жалба се явява неоснователна.

При служебната проверка по чл.168, ал.1 от АПК, съдът констатира, че оспорената заповед е акт на компетентен административен орган, предвид издадената заповед №

ЗЦУ-ОПР-16/17.05.2018 г., с която изпълнителният директор на НАП, като орган по приходите по чл. 7, ал. 1, т. 1 ЗНАП, е делегирал на началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП правомощията за налагане на ПАМ по чл.186, ал.1 ЗДДС съгласно установената правна възможност по чл. 186, ал. 3 от ЗДДС. Противно на твърденията в жалбата, актът е мотивиран от фактическа и правна страна.

Процесната ПАМ е наложена след осъществен данъчно-осигурителен контрол посредством проверка на процесния търговски обект от компетентните за това органи, за резултатите от която на основание чл. 110, ал. 4, изр. последно ДОПК е съставен Протокол № 0417412 от 22.06.2019 г., обективиращ установените факти и обстоятелства от значение за определяне на задълженията за данъци на данъчно задълженото лице.

Протоколът е подписан от А. Р. Д., която съгласно сключен Граждански договор от 21.09.2019 г. води занимания по йога като инструктор в стопанисвания от сдружението спортен клуб за периода от 22.06.2019 г. до 27.06.2019 г. /л.42/, присъствала при проверката на 22.06.2019 г., и която е вписала в него, че няма възражения по констатациите. Изложеното сочи на липса на допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения. Спорът е относно материалната законосъобразност на наложената ПАМ.

От страна на дружеството-жалбоподател се излагат доводи, че попада в изключенията на Наредба № Н-18/2006 г. на Министъра на финансите, както и че поради спецификата на своята правна форма – юридическо лице с нестопанска цел, не следва да въвежда в експлоатация и да използва регистрирано в НАП фискално устройство от датата на започване на дейността си. Допълва, че Сдружението не осъществява търговска дейност, че получените приходи са за постигане целите на спортния клуб, както и че физкултурният салон, находящ се в сградата на Медицински колеж „Й. Ф.“ при МУ-С., нает за почасови занимания по йога не се явява търговски обект по смисъла на § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС.

Съдът намира горните съображения за неоснователни. Предмет на дейност на спортните клубове, регистрирани по Закона за физическото възпитание и спорта /ЗФВС/, включва освен дейностите свързани с развитието и насърчаването на спорта вкл. спортни състезания ,уредени в чл. 11 ал. 3 от ЗФВС, така и платими услуги, имащи характера на търговски сделки /“спортни услуги” по смисъла на § 1, т. 20 от ДР на ЗФВС/. Последните се осъществяват от спортните клубове по занятие и от тях се реализира търговска печалба. Тази дейност не е в противоречие със ЗЮЛНЦ, който не забранява на юридическите лица с нестопанска цел да формират печалба, а установява забрана да я разпределят като дивидент. Следва да се отбележи, че естеството на дадена дейност като търговска не се определя от качеството на лицето, което я осъществява, а и от нейния вид. При дефиниране на търговска сделка, законодателят използва два критерия – обективен и субективен, като разделя сделките на „абсолютни“ и „относителни“. „Абсолютни“ са търговските сделки по чл. 1, ал. 1 от ТЗ, независимо от качеството на лицата, които ги извършват, а „относителни“ са всички останали, които не са изброени изчерпателно, но се сключват от търговците

във връзка с упражняването от тях занятие. Предоставянето на услуга срещу възнаграждение е от категорията на абсолютните търговски сделки. Следователно, всяко юридическо лице, което предоставя срещу заплащане услуги, осъществява търговска дейност, дори тя да не е водеща като предмет на дейността му.

Ето защо, правилно административният орган е преценил, че дружеството-жалбоподател следва да въведе и регистрира чрез дистанционна връзка ЕКАФП, за да отчита продажбите си. Като не го е сторило, същото е допуснало нарушение на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б” от ЗДДС.

Съгласно нормата на чл. 186, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба /фискален бон, касова бележка от кочан или удостоверителен знак за продажба/, отпечатан и издаден по установения ред за доставка/продажба; въвеждане в експлоатация или регистрация на фискалните устройства; ежедневно отчитане на оборотите от продажби, когато това е задължително. В конкретния случай в процесната заповед е посочена като основание разпоредбата на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б” от ЗДДС – невъведен в експлоатация ЕКАФП.

Безспорно невъвеждането в експлоатация на ЕКАФП и нерегистрирането чрез дистанционна връзка с НАП, както фактически състав е налице, предпоставят налагането на принудителната административна мярка по чл. 186 от ЗДДС.

В тежест на административно – наказващия орган е да установи всички фактически основания породили необходимостта от налагане на ПАМ. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС. Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС мярката се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице. Нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК определя, че необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел. Действително при упражняване на правомощията по налагане на ПАМ, административният орган е в условията на обвързана компетентност, но това не означава, че не следва да се сочат мотиви относно срока, за който се прилага принудителната административна мярка „запечатване на обект”, съставлява нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и лишава съда от възможност да установи дали актът е в съответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 от АПК. Настоящата хипотеза обаче, не е такава.

Изложени са подробни мотиви обвързани с характера на извършеното нарушение и с

обстоятелството, при продължаване на това нарушение за бюджета ще възникнат значителни и трудно поправими вреди, както и с цялостното данъчно поведение на лицето /установено е задължение към бюджета в размер на 40.00 лв./. Така определеният срок съответства и на превантивната функция, която мярката има по отношение на лицето и на други данъчни субекти.

Разпоредбата на чл. 186, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, установява срок до един месец за налагане на тази мярка и административният орган съобразно задължението си по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК е обосновал защо е определил 14-дневен срок. Така изложеното опровергава твърдението на жалбоподателя, че заповедта, с която е наложена ПАМ е немотивирана.

За пълнота следва да се добави, че развитите доводи от председателя на Сдружението, че оспорената заповед е част от поредица целенасочени незаконосъобразни действия персонално към него, не намират опора в доказателствата по делото. Същите са и ирелевантни за преценката за законосъобразност на акта, с който, както вече бе посочено, е наложена принудителна административна мярка на друг правен субект.

В заключение, съдът намира издадената заповед за налагане на ПАМ като правилна и законосъобразна, поради което следва да бъде оставена в сила, а жалбата – отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на ответника на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 144 от АПК вр. с чл. 24 от Наредбата за плащане на правна помощ следва да бъде заплатено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто лева/.

Така мотивиран от изложеното, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Сдружение с нестопанска цел Спортен клуб „С.“,[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. А. Ч., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, кантора 341 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 0417412/04.07.2019 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Национална агенция по приходите, с която е разпоредено запечатване на търговски обект – зала за йога, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от Сдружение Спортен клуб „С.“,[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 14 /четиринадесет/ дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗДДС и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА Сдружение с нестопанска цел Спортен клуб „С.“,[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. А. Ч., САК да заплати на НАП – Централно управление, разноски представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. /сто

лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: